

ΤΑ «ΠΑΡΕΞΗΓΗΜΕΝΑ» ΝΙΑΤΑ ΞΕΣΠΟΥΝ

- Δημοσίευση: despina144657

Είμαστε τα παιδιά σας, το αύριο του τόπου μας. Είμαστε όμως και η πλέον παρεξηγημένη γενιά. Μας αμφισβητούν, μας χλευάζουν, μας υποτιμούν. Ξεχνούν όμως και κάτι πολύ σοβαρό και σπουδαίο. Η ζωή του κάθε ανθρώπου λειτουργεί και χωρίζεται ως ακολούθως...

Από την μέρα που αρχίζει ένα παιδί να αντιλαμβάνεται, ως το τέλος της εκπαίδευσης, λειτουργεί ως «σφουγγάρι». Αυτό γιατί απορροφά ό,τι του δίνεις, ό,τι βλέπει, ό,τι ακούει. Όμως με ένα απλό στύψιμο αποβάλλει τα πάντα. Η πλέον σοβαρή και βασική περίοδος είναι η ζωή από το γυμνάσιο έως το λύκειο. Εδώ λειτουργεί σαν «ζυμάρι», επειδή σ' αυτήν την περίοδο διαμορφώνεται και πλάθεται ο χαρακτήρας του νέου, που θα το συνοδεύσει σε όλη του τη ζωή. Όπως το ζυμάρι πλάθεται και διαμορφώνεται όπως εμείς θέλουμε, έτσι και ο χαρακτήρας του νέου. Η τρίτη περίοδος προσομοιάζει με την «πέτρα». Πολύ δύσκολα και πολλές φορές αδύνατα διαμορφώνεται...

Μας κατηγορείτε και μας αμφισβητείτε.. Γιατί;

Τι εφόδια μας δίνετε, για να μεγαλώσουμε και να ανδρειωθούμε; Πού είναι κάποιοι γονείς όταν μεγαλώνουμε, χωρίς την παρουσία τους, αλλά με μια ξενόφερτη και ξενόγλωσση οικιακή βοηθό; Πού είναι το σχολείο όταν κάθε χρόνο ο κάθε υπουργός πειραματίζεται με το σχολικό πρόγραμμα και την εκπαίδευσή μας ;

Ποια είναι τα πρότυπα που μας έχετε δώσει; Μήπως οι πολιτικοί που καθημερινώς υποβαθμίζουν την πολιτική ζωή του τόπου με τις κομματικές τους φιλοδοξίες; Μήπως τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που με τις ανεγκέφαλες ξανθιές με τους αυτοκρατορικούς μισθούς μας βομβαρδίζουν με τα ανούσια θέματα που ασχολούνται; Μήπως το κράτος που μας υπόσχεται αιώνια ανεργία; Μήπως η οικονομία του τόπου που πάει από το κακό στο χειρότερο, γιατί τη διαχειρίζονται άνθρωποι χωρίς οράματα;

Πόσο εξωφρενικό είναι να ακούς ότι υπάρχουν πολυθεσίτες συνταξιούχοι, που εναλλάσσονται σε θέσεις στο δημόσιο, ενώ η ανεργία μαστίζει τη νεολαία; Πόσο τραγικό είναι να βλέπεις στην οικογένειά σου τους δικούς σου ανθρώπους να ζουν με μια σύνταξη πείνας, όταν οι άλλοι παίρνουν δυο και τρεις συντάξεις πολλών-πολλών χιλιάδων ευρώ... Και φθάνουμε στο θέμα της πατρίδας μας. Ποιο είναι το μέλλον αυτού του τόπου, πού μας οδηγείτε; Πού πήγαν οι θυσίες και οι αγώνες των ανθρώπων που θυσιάστηκαν γι' αυτόν τον τόπο;

Ένα πράγμα ζητάμε από εσάς, να μας δείξετε εμπιστοσύνη, να κατανοήσετε ότι ερχόμαστε στη ζωή με τα λάθη και τις αμφιβολίες μας. Εδώ χρειαζόμαστε τη δική σας στήριξη και καθοδήγηση. Δώστε μας τους κατάλληλους και διαμορφωμένους χώρους που να μπορούμε να αξιοποιήσουμε τον ελεύθερο χρόνο μας εποικοδομητικά και να μην αναγκάζομαστε να πηγαίνουμε σε αμφιβόλου ποιότητας καφετέριες και σε χώρους που δεν μας προσφέρουν τίποτα και τις περισσότερες φορές ούτε καν διασκέδαση. Θέλουμε το κράτος πρόνοιας να ασχοληθεί επιτέλους με τη νεολαία, εξασφαλίζοντας στον καθένα μια αξιοπρεπή θέση εργασίας καταργώντας το ρουσφέτι. Δημιουργήστε τα κατάλληλα προγράμματα που να

ασχολούνται κυρίως με τα προβλήματα και τις ανησυχίες των νέων. Θέλουμε σωστή και υπεύθυνη καθοδήγηση... όχι αμφισβήτηση. Θέλουμε οράματα, αναπτυξιακά προγράμματα που να κάνουν εμάς τους νέους να νιώθουμε ότι έχουμε μια θέση σ' αυτόν τον τόπο. Απαιτούμε επιτέλους να αναλάβετε τις δικές σας ευθύνες (πράγμα σπάνιο σήμερα στον τόπο μας), έτσι κι εμείς να μπορούμε να αντεπεξέλθουμε στις δικές μας. Δώστε μας τα σωστά εφόδια και πρότυπα και να είστε σίγουροι ότι εμείς θα μεγαλουργήσουμε.....
Δέσποινα